TABOE

10 beste verhalen uit
de Damespraatjes
schrijfwedstrijd 2021

Uitgegeven door
Damespraatjes

Damespraatjes

TABOE

Schrijfwedstrijd
2021

Damespraatjes

2021

Inhoudsopgave

Inleiding

01

Woorden van waarheid - Marike van der Raadt

02

Het cadeautje - Ava Roemers

03

Moederziel - Robby de Haan

04

Weerspiegeld - Marijke Radings-Aarnoutse

05

Pijpenstelen - Lisette van Eerten

06

Eddy - Mabel Nummerdor

07

Taboe - Marjolein van den Diepstraten

08

Een buikgevoel - Elise Wuyts

09

Dillemma - Coba Fokkema

10

Samenwonen: een tweede coming out - Sabine Ganzevoort

Dankwoord

Inleiding

Voor je ligt het Damespraatjes e-book 'Taboe'. Alle verhalen die in dit boek te lezen zijn, zijn geschreven door auteurs die hebben meegedaan aan de jaarlijkse schrijfwedstrijd van Damespraatjes. Uit ruim honderd inzendingen werden door de vakjury, bestaande uit acquirerend redacteur Sabrina Verbeek van Uitgeverij De Fontein en Damespraatjes redacteuren Mara Lange-Blikslager en Sandra Blikslager, de tien beste verhalen gekozen. Deze tien verhalen zijn gebundeld in dit e-book.

Uit deze tien verhalen kiest de lezer het winnende verhaal. Stemmen op jouw favoriete verhaal kan via Damespraatjes. Onder elk verhaal staat een link waar je op kunt klikken om direct je stem uit te brengen. De winnaar maken we op 1 september 2021 bekend. Door je stem uit te brengen maak je kans op één van de drie cadeaubonnen van Bol.com ter waarde van 25 euro. Zeker interessant om jouw mening over de verhalen met ons te delen dus. Wij wensen je heel veel leesplezier!

Woorden van waarheid - Marike van der Raadt

Het bladerdek creëert een wirwar aan vlekken op zijn snoet. Hij knippert in de felle zon. Ik trek de kap op, het werpt een schaduw en ik kijk in zijn blauwe ogen. Hij gaapt. Het gehobbel van de wagen doet zijn oogleden langzaam zakken. Pas als hij slaapt ben ik vrij. Mijn strakke huid ontspant langzaam en mijn lijf is weer van mij.

Ik duw de wagen voor mij uit. Het zonnetje schijnt op mijn rug. Ik voel de warmte stromen, het glijdt over mijn huid maar dringt niet binnen. Ik stap flink door, zo de nieuwsgierige blikken in de wandelwagen mijdend. Stoppen wil ik niet. Alle gesprekjes lopen uit op hetzelfde. Ik wil mijzelf niet horen praten. Het zijn de woorden van iemand anders die mijn lippen verlaten. Iemand die het wel heeft. Iemand die het echt voelt.

Ik heb eens van een afstandje gekeken hoe de kinderwagen daar stond, als eenzame baken in een zee van groen. Ik draaide mij ervan weg. Ik wist dat hij nog sliep en dat er niets mis kon gaan. Ik voelde hoe mijn pas versnelde en hoe mijn hart stevig bonkte. Ik rende het park door. De afstand tussen ons vergrootte en de lucht leek ijl te worden, zo licht voelde ik mij.

Een beweging van zijn lijfje in de wagen haalt mij weer naar hier. Ik kijk naar zijn gesloten oogjes. Hij is de enige die weet hoe ik hem zie. Hij zoekt mijn blik als ik borstvoeding geef. Hij grijpt met zijn vingers diep in mijn vel, alsof hij voelt dat ik hem het liefste zou willen loslaten. Ik aai zijn dunne, blonde haartjes. Ik wil het niet. Ik wil niet dat het zo is, maar het verandert niet. De lege huls die ik nu ben, bestaat uit een vrouw die moeder speelt maar het niet is. De echte wereld zit verstopt achter al mijn leugens. In mijn dagboek branden de woorden van de werkelijkheid. Ik lucht daar mijn hart. Als ik mijn woorden teruglees, vlammen mijn wangen op van angst. Ik slaap slecht naast de man die ik elke dag voorlieg, zijn ontspannen gesnurk verwart mij soms zo. Hoe kan hij nog een eigen leven hebben en zichzelf zijn? Sinds de geboorte is alles zo anders, dat ik nu alleen kan functioneren binnen het doffe gevoel dat mij vanaf dat moment is overvallen.

De wandelwagen duw ik voor mij uit als een winkelwagen, achteloos. De zaligmakende blik van andere passerende moeders, lachend naar hun kind, maakt mij woest. Het liefste wil ik ze toeroepen dat ik bestolen ben. Dat zij te veel hebben genomen en ik daarom zonder zit! Dat zij nu in de zonovergoten speeltuin elkaar kunnen vinden en kunnen kletsen over hun kroost en ik aan de rand van het park verstar bij die aanblik.

Ik kijk in de wagen en zie dat hij wakker is. Zijn ogen weerkaatsen de lucht en zijn nu bijna lichtgevend blauw. Een handje schiet onder de deken vandaan en wrijft onhandig in het oog. Ik besefte laatst met een schok dat als hij groter wordt hij mij nog meer nodig zal hebben. Dat hij mama gaat zeggen en dat mijn titel dan wordt verzwaard door zijn woorden. Hoe zou ik dat leven kunnen volhouden?

De vingertjes zijn klaar met wrijven en vouwen zich nu om de rand van de deken. Ik buig voorover en pak het handje. Het is warm en hij grijpt direct mijn vinger vast. Misschien dat moeder natuur niet opgeeft en ze mijn zoon heeft uitgerust met vele gebaren die ons samen kunnen brengen. Ik probeer elke nieuwe beweging vooruit te zien als winst, hoe klein ook. Zijn handje laat niet los en ik wiebel het heen en weer. Hij boort zijn blauwe blik in die van mij. Een diep verlangen overvalt mij, maar een van het verkeerde soort. Ik voel dat mijn benen willen vluchten, maar mijn handen laten niet los. De steentjes van het pad knerpen onder mijn schoenen. Ik ren met de wagen, die heen en weer begint te zwiepen. Ik durf niet te kijken, want misschien vliegt hij er wel uit en kies ik er dan voor om door te rennen. Mijn hart is op de vlucht en barst bijna uit mijn borst. De paniek zit zo hoog dat ik alleen maar kleine hapjes lucht kan nemen. Mijn handen blijven zich om de stang klemmen. De wereld komt als een waas voorbij; ik zie vlekken, daarna wordt alles donker.

Ik knipper tegen het felle licht en zie dat er iemand naast mij staat. Mijn hand ligt in die van een ander. Ik grijp die stevig vast. Ga niet weg! Laat mij niet alleen! Waar is hij? Heb ik misschien? Verward kijk ik op. Ik lig in bed. Mijn man kijkt mij aan en gaat op bed zitten. Ik begin te praten en spreek de eerste woorden van waarheid. Ze verlaten mijn mond in een zucht. Zachtjes vloeien de woorden over in zinnen die ik herken uit mijn dagboek. Het begint bij de dag dat we ouders werden. Ik weet hoe moeilijk die dag was.

“We hebben toch een normale bevalling gehad?”, zegt hij dan zacht. Ik knik. De rest van de woorden blijven steken in mijn keel. Mijn hoofd bonkt zo hard dat ik bang ben dat ik helemaal niet meer kan denken. Zijn ogen kijken mij bemoedigend aan. Ik voel dat het tijd is. “Toch is er iets niet goed gegaan,” zeg ik “het moment dat ik hem zag dacht ik ook dat alles goed was. Ik was opgelucht dat de bevalling voorbij was. Ik hield hem in mijn armen en zag iedereen blij kijken, maar dat gevoel ebde weg en er bleef niets achter.”

We zwijgen een tijd lang. Het witte laken waar hij op zit trekt mijn been ongelukkig naar beneden. Een klein ongemak in vergelijking tot wat we nu beiden delen. Ik kuch en probeer de weg vrij te banen. Het moet eruit. “Toen hij geboren was merkte ik dat de geboorte van mij als moeder uitbleef.” Ik wacht. De stilte maakt mij gek. Ik hoor pruttelende geluidjes uit de babykamer hiernaast. Ik sluit mijn ogen en voel mijn interne wezen razen. Dan voel ik een hand op mijn hand, de warmte ervan ligt eerst op mijn huid en voel ik daarna langzaam vloeien. Mijn lijf trekt de bemoedigende warmte naar binnen en ontspant een beetje. Ik voel nog een hand en open mijn ogen. Hij kruipt bij mij in bed en vouwt zijn hele lijf om dat van mij. De stilte is niet langer erg, het is gevuld met alle liefde die hij heeft.

De rest van de woorden komt vanzelf wel.

- Breng je stem uit op het beste verhaal van schrijfwedstrijd Taboe en maak kans op een cadeaubon van Bol.com. Ga naar www.damespraatjes.nl/taboe om jouw stem uit te brengen. -

Marike van der Raadt werkt als creatief docent op een middelbare school. In haar verhalen probeert zij mensen mee te nemen in de gedachtewereld van een ander. "Dat we wezenlijk dezelfde gevoelens delen terwijl we zo kunnen verschillen van elkaar zie ik als opening om, tijdens het lezen, heel even die ander te zijn. Een machtig mooi medium om elkaar beter te leren begrijpen."

Het cadeautje - Ava Roemers

“Hoe vaak masturbeer je?” De workshopleidster kijkt de kring rond. “Hoeveel keer per week?”
Ja, hoor. Nog geen uur binnen en dan krijgen we dit. Ik wil weg. Ik wil hier niet zijn. Ik heb wel wat beters te doen dan dit.

“Vier keer,” zegt de vrouw naast me, net iets te trots. Alsof ze iets te bewijzen heeft, met haar lange grijze haar en haar geneeskundige kristallen. De andere vrouwen in de kring mompelen instemmend. Drie, vier keer, zeggen ze allemaal, al varieert het bij sommigen soms, van twee keer op een dag tot een paar keer per maand. Als iedereen wat gezegd heeft, kijken alle vrouwen in de kring mij aan.
“Twee keer per week,” zeg ik. Mijn wangen kleuren knalrood: ik bloos altijd als ik lieg. Er valt een korte stilte, alsof ik nog niet genoeg gezegd heb. “Maar meestal bel ik Davy,” zeg ik. Het is eruit voordat ik er erg in heb. “Oké,” zegt de leidster. “Davy is loodgieter. Hij kan altijd als het nodig is.” Dat is tenminste geen leugen. Niet echt. Mijn loodgieter heet echt Davy en hij komt best vaak, want mijn ketel gaat iedere maand wel een keertje stuk. En ja, dan komt Davy hem repareren.
“Dat is mooi,” zegt de leidster. “Heel...bijzonder.” Vervolgens steekt ze een verhaal af over chakra’s en over hoe belangrijk het is om met jezelf in contact te zijn. “Je vulva is een krachtige zone,” zegt ze. “Alle stroming, alle warmte die daar vandaan komt, kun je omzetten in positieve energie. En positieve energie, dames, dat is de kern van zakelijk succes.” De vrouwen knikken, en naast me zie ik de kristalvrouw iets noteren. Ze steekt haar vinger op en vraagt: “Moeten we dan meer of minder masturberen?” “Sorry?” vraagt de leidster. “Voor die positieve energie. Moeten we daarvoor juist veel of weinig masturberen?” De leidster glimlacht haar wijze glimlach. “Luister naar je lichaam,” zegt ze. “Je lichaam zal je vertellen wat je moet doen.” Iedereen knikt weer.

Tijdens de lunch sta ik aan een tafel met ongeveer de enige hier die niet praat over opvliegers of biologische luiers. Ze is volgens mij niet ouder dan eenentwintig en ze heeft haar haar in zo’n vogelnestje. Ze komt net van de kunstacademie, vertelt ze, en ze wil haar geld verdienen met portretschilderen. “De website is nu het belangrijkst,” zegt ze. Ze houdt haar hand voor haar mond terwijl ze praat, waarschijnlijk om de broodkruimeltjes tegen te houden, al lijkt het nu vooral alsof ze datgene wat ze zegt niet belangrijk genoeg vindt om gehoord te worden. “Als de website online is, volgt de rest vanzelf.” Ik knik, en ik vervloek Saskia. Nog vier uur van deze onzin, en daarna nog drie keer. Drie hele zaterdagen. Een cadeautje, zei ze. Echt wat voor mij, zei ze. Van vrouwen, voor vrouwen, precies wat ik nodig had, voor mezelf én voor mijn bedrijf. “Geloof me, als je terugkomt, voel je je anders. Vol kracht.” Ik had het kunnen weten. “Ik moet even naar de wc,” zegt de portretschilderes. “Pas jij even op mijn tas?” Ik knik, en even overweeg ik om de boel de boel te laten, die tas te laten staan en er gewoon tussenuit te piepen. Oké, Saskia zal teleurgesteld zijn, maar ze overleeft het wel. Ze is wel wat gewend. De leidster schuift bij mij aan. “Twee keer per week, dus,” zegt ze met een kutglimlach. “Ja,” zeg ik. “En Davy, natuurlijk.” De leidster kijkt me lang en indringend aan. “Weet je,” zegt ze. “Voor mij hoef je jezelf niet te bewijzen. Echt niet. Maar groei en succes beginnen bij eerlijkheid. Eerlijk tegen anderen, maar vooral eerlijk tegen jezelf zijn. Dat is nog veel belangrijker. Ook voor je bedrijf.”

Ik knik en ik merk dat ik weer rood word. Ik kijk naar de uitgang. Ik kan weglopen, uit dit gesprek, uit deze ruimte, want wie is zij nou eenmaal om zo tegen me te praten, op zo'n toon, moederlijk, alsof zij alles weet, met dat belachelijke gewaad en dat korte kapsel? Masturberen? Kom nou. Alsjeblieft. Ik ben toch geen bakvis van vijftien?

Het meisje met het vogelnestje komt terug van het toilet, blij verrast om de leidster aan onze statafel te vinden. "Het is zó inspirerend," zegt ze, en ze begint weer dat hele verhaal over haar website.
We doen die middag nog loopoefeningen, visualisaties en al dat soort andere onzin. Ogen dicht, luisteren en nadenken. De ene na de andere barst in tranen uit. Ze zien het helemaal voor zich, hun succes. Trotse ouders, kinderen en echtgenoten. Een ontmoeting met Michelle Obama. Soapsterren die hun zelfgemaakte sieraden dragen. Champagne, speeches en exposities in grote musea.

Bij mij blijft het donker. Over vijf jaar? Over vijf jaar doe ik nog steeds vertaalwerk, maar dan van iets leuks. Boeken of artikelen. Niet meer van die technische handleidingen. En dan kan ik misschien af en toe een halve week niet werken, gewoon, zomaar, omdat ik dan iets anders wil doen. Ergens naartoe. Parijs, Barcelona, Berlijn. Of Amerika. New York. Los Angeles. Las Vegas. Weet ik veel. Mét Saskia. Ik had haar vandaag ook gewoon mee moeten nemen. "Is goed, Sas, maar alleen als jij ook gaat." Misschien viel het dan wel mee. Misschien zou ze dan zien hoe ontzettend dit niet bij mij past. Maar nee. Nu zal ze zeggen dat ik altijd te sceptisch ben en dat ik dat opzij moet zetten om verder te komen. "Geef het een kans," zal ze zeggen. "Zelfs als je er één goede tip uit haalt, is het de tijd en het geld waard geweest." Eén goede tip: zelfs als je iets gratis krijgt, kun je gewoon 'nee' zeggen.

Om vijf uur is het eindelijk klaar. De leidster gaat bij de deur staan. Ze geeft iedereen een hand en een papieren tasje vol rommel. De kristallenvrouw en het meisje met het vogelnestje treuzelen: waarschijnlijk willen ze allebei nog even een een-op-eentje met de leidster maken om het optimale uit de dag te halen. Ik loop naar de deur, geef de vrouw een hand en zeg: "Bedankt." De leidster glimlacht weer en zegt: "Tot over twee weken. En vergeet je het huiswerk niet? Misschien kan de inhoud van het tasje je erbij helpen." Bij dat laatste knipoogt ze. En ja, ik pak het tasje aan, ook al zegt alles in me dat ik het gewoon kan laten staan. Dat ik hier toch nooit meer terugkom. Maar nee. Ik mompel wat en ik verlaat de ruimte.

Thuis stap ik meteen onder de douche. Die belachelijke dag van me af spoelen en denken aan de rest van de avond. Lasagne in de magnetron, een goed glas rode wijn en een film. Pierce. Hij is en blijft de beste Bond, wat mensen ook zeggen over die nieuwe. De knapste en de charmantste. En daarna weer eens vroeg naar bed. De douchestraal wordt plotseling koud. Natuurlijk, ook dat nog. En op dit tijdstip ga ik Davy dus echt niet meer bellen. Niet na vandaag. Morgen is beter. De schade zien we morgen wel. Ik droog me af, trek mijn pyjama aan en loop naar de keuken.
Op tafel staat nog steeds de goodiebag. Ik haal alle foldertjes en rommeltjes eruit en gooi ze weg. Opgeruimd staat netjes. Daarna hou ik het op zijn kop om het op te vouwen. Er valt nog een doosje uit. Een cadeautje, ingepakt in fluweelrood papier en met een lintje eromheen. Natuurlijk wil ik het weggooien, maar zoiets kan ik niet weggooien, en ik vervloek mezelf dat ik niet tegen dit soort marketingtrucjes opgewassen ben. Als iets er uit ziet als een cadeautje, moet je het ook behandelen als een cadeautje. Dus ik maak het pakje open.

Erin zit een zwart doosje met in reliëf de letters ‘TRY ME’. Hoofdletters, inderdaad. Ik schuif de twee kanten van het doosje van elkaar en vind een kaartje en een soort lipstick. Op het kaartje staat het logo van de cursus met daarbij de tekst: “Voor als je hulp nodig hebt bij je huiswerk.” Daaronder wat productinformatie. Ecologisch geproduceerd, schoonmaken voor gebruik, geen weekmakers, dat soort dingen. Ik open de lipstick. Maar het is geen lipstick. Het is zacht en flexibel en het heeft een knopje. Ik druk op het knopje en het ding begint te trillen. Van schrik laat ik het uit mijn handen vallen. Het ding blijft ratelen op de grond, springend en rondjes draaiend, en waarom weet ik niet, maar het duurt even voordat ik het weer oppak. Ik druk een paar keer op het knopje, waardoor hij andere trillingen maakt, en na een keer of zeven gaat hij eindelijk weer uit. Ik stop het apparaat weer terug in het doosje, haal de lasagne uit de magnetron, schenk dat glas wijn in en zoek de bank op. Pierce. Bond.

En er ligt geen doosje in mijn keuken.

- Breng je stem uit op het beste verhaal van schrijfwedstrijd Taboe en maak kans op een cadeaubon van Bol.com. Ga naar www.damespraatjes.nl/taboe om jouw stem uit te brengen. -

Het schrijfduo Ava Roemers woont en werkt in het Zuiden van Nederland. Ooit begonnen ze samen als schrijvers van erotica, omdat ze graag het bijzondere van het gewone in deze verhalen wilden laten zien. Die verhalen verschenen eerder in o.a. de &C Fijne-foute-zomerpocket en bij Rouze.me. Tegenwoordig schrijft Ava Roemers vooral verhalen met een rafelrandje voor jongeren.

Moederziel - Robby de Haan

Op het moment dat hij uit haar scheurde, wist ze het. Ze had een fout gemaakt.

Hij werd op haar borst gelegd, bedekt met slijm en stinkend bloed. Een jongetje. Zijn hoofd was paars, hij had zwart, nat dons over zijn hele lichaam. Ze wilde kokhalzen, zich omdraaien, hem weggeven. Hij keek haar aan met gezwollen ogen vol verwijt, alsof hij het voelde. Zijn mond opende en sloot zich, hij hapte naar haar tepel. Ze was niet meer dan voedsel voor hem, hij handelde uit blind instinct. Een onwillekeurige rilling ging door haar heen. Terwijl hij haar leeg dronk, voelde ze dat ze niet meer terug kon.
Thuis wilde ze alleen maar slapen, tot het morgen was en deze droom misschien voorbij. Die nacht werd ze rillend wakker, nat van het koude zweet. Zijn geschreeuw zwol aan naast haar. Ze stroopte haar natte hemd op. Toen hij zijn scherpe lippen aan haar borst zette, keken ze elkaar minutenlang zwijgend aan, als een krachtmeting. Het leek alsof hij ervan genoot, alsof hij wist dat ze pijn had.

Het berenpakje kon zijn kwade ogen niet verhullen. Ze ritste de badstof dicht en trok het mutsje over zijn oren. Zijn vuisten maaiden in het rond, kwaad om deze vernedering. Ze pakte haar telefoon en maakte plichtmatig een paar foto's, drukte op verzenden. Daarna direct op verwijderen. Zelfs op de foto keken die ogen recht door haar heen. Beschuldigend, woedend, vol minachting. Blauwe cirkels van vuur. Zijn lippen krulden op en hij begon te huilen, lange uithalen die haar binnenste lieten trillen. Ze draaide zich om en liep weg. Op haar T-shirt verschenen twee natte plekken.

Aarzelend keek ze om zich heen, de wagen als een schild voor zich uit duwend. Haar lichaam voelde zwak, de wereld vijandig. Alles deed zeer en het was zo koud. Maar ze moest naar buiten, hadden ze met bezorgde stem gezegd, ze maakten zich zorgen. Gedwee had ze geknikt, haar schoenen aangetrokken en hem ingezwachteld in de bak gelegd. Op straat knikten vreemde vrouwen haar bemoedigend toe, met een nieuw soort glimlach. Je hoort nu bij ons, zei die lach. Welkom. Ze knikte terug en boog haar hoofd naar de grond. In de supermarkt voelde ze zich een vreemdeling. Rusteloos liep ze door de paden, niet wetend waar ze naar op zoek was. Kan ik u helpen, kunt u het vinden, wat een prachtig ventje. Van alle kanten kwamen ze op haar af, totdat ze wilde gillen, schreeuwen dat ze haar met rust moeten laten, maar ze knikte en zei: 'bedankt, ja hoor, hij is inderdaad goed gelukt'. Thuis aangekomen draaide ze de deur op slot en liep naar boven. Ze ging in bed liggen, trok de dekens tot over haar gezicht. Ze had een fout gemaakt.

De dagen verstreken, werden langer en de zon steeg verder aan de hemel. Zijn zwarte haar werd dikker, zijn lichaam steeds rechter en langer. Het enige wat niet veranderde waren zijn ogen, nog steeds even blauw als de dag dat hij ze voor het eerst opende, in dat bebloede gezicht. Soms werd ze vroeg wakker als de zon en maan elkaar ontmoetten, en stond hij aan haar bed. Twee blauwe cirkels in het halfdonker. Hij maakte geen geluid, keek alleen maar. De stilte deed haar botten verkillen. Slapen deed ze daarna niet meer.

Overdag staarde ze naar haar scherm terwijl de uren voorbijkropen. Koffie werd koud, haar Excelsheet bleef leeg, vragen onbeantwoord. Om haar heen begaf zich het leven, gonzend van drukte. Zij was het oog van de storm, de stille leegte in het midden.

Op de derde dag na zijn twaalfde verjaardag wist hij dat ze niet meer terugkwam.

Ze had haar paspoort meegenomen, op de lege plek in de keukenlade lagen haar sleutels.
Een week voor zijn verjaardag had ze zijn gezicht vastgepakt, gezegd dat ze van hem hield. Haar woorden waren hol, haar handen koud op zijn wangen. Ze wisten beiden dat ze loog. Ze bleef hem lang aankijken en opende haar mond. “Sorry,” zei ze, terwijl ze wegkeek. Hij vroeg wat haar speet. Ze schudde haar hoofd, liep zijn kamer uit en sloot de deur. Haar geur bleef nog lang in zijn kamer hangen. Die nacht droomde hij over water, eindeloos water. Hij zwom en zwom, maar nergens was de kust te zien. Aan de horizon verscheen een bootje met een eenzame roeier. Toen ze dichterbij kwam herkende hij haar. Ze keek hem aan terwijl hij om hulp riep, maar minderde geen vaart. Langzaam verdween ze uit het zicht, haar haren wapperden in de wind. Zijn armen werden moe, hij kon niet meer. Hij liet zich zakken in de peilloze diepte. Hij schrok wakker in een nat bed met een geur van ammoniak terwijl de tranen over zijn wangen stroomden.

Aan de ontbijttafel keek hij haar niet aan. Ze had gezegd dat het niet gaf, maar hij zag haar kokhalzen toen ze zijn natte pyjamabroek in de wasmachine deed. Met kwade gebaren had ze het bed opgemaakt. Hij schoof zijn brood heen en weer op zijn bord en keek naar het oude tafelzeil, met verschoten bloemen en krassen van bestek. Ze dronk alleen zwarte koffie en staarde naar buiten, haar blik onbereikbaar.

Op de ochtend van zijn verjaardag had ze hem wakker gemaakt. Het was nog donker, de maan scheen naar binnen en de vogels zwegen. Aan zijn voeteneinde had ze gestaan, in haar rode jurk en bruine laarzen. In zijn ogen wrijvend was hij overeind gekomen, zijn stem nog dik van de slaap. “Kom,” had ze gezegd, “ik wil je iets laten zien.” Samen waren ze de trap afgelopen, voetje voor voetje in het donkere trapgat. De vloerbedekking voelde zacht aan zijn blote voeten. Hij kneep zijn ogen dicht tegen het felle licht in de keuken. Op tafel lag een stapel papieren, beschreven in haar nette handschrift. “Dit is alles wat je moet weten,” zei ze, “bewaar ze goed.” Hij pakte zwijgend het bovenste vel van de stapel, het was een uitgebreide instructie van de wasmachine. Het volgende vel stond vol met getallen, rekeningnummers. Hij legde de papieren terug op de stapel en schikte alles netjes, zodat het precies goed lag. Kom, ga nu nog maar even slapen, zei ze. Ze pakte zijn hand en leidde hem terug naar boven. Hij kon zich niet herinneren wanneer ze hem voor het laatst had ingestopt. Toen hij in een cocon van dekens lag stond ze op. Ze had niet meer omgekeken.

Haar hakken tikten luid op de verlaten straat. Ze voelde zich licht, zwevend, alsof ze op kon stijgen. Hij zou zich redden, daar had ze voor gezorgd. Zijn blauwe ogen duwde ze weg, naar een verre hoek van haar gedachten. Het had lang genoeg geduurd.

- Breng je stem uit op het beste verhaal van schrijfwedstrijd Taboe en maak kans op een cadeaubon van Bol.com. Ga naar www.damespraatjes.nl/taboe om jouw stem uit te brengen. -

Robby de Haan woont in Groningen met haar man en geliefde kat. "Wat is nu nog echt taboe? Bijna alles is in meer of mindere mate bespreekbaar. Waar echter volgens nauwelijks over gesproken wordt, is vrouwen die hun kinderen verlaten. Een onderwerp omgeven door schaamte, verdriet en stilzwijgen en juist daarom een erg interessante oefening in inlevingsvermogen. Ik ben benieuwd wat jullie ervan vinden."

Weerspiegeld - Marijke Radings-Aarnoutse

“Hoi!” Zijn stem klinkt vrolijk en vol verwachting. Ik druk de telefoon wat dichter tegen mijn oor aan. Apart hoe snel zijn donkere, warme stem zo vertrouwd klinkt. “Hé,” groet ik onderdrukt enthousiast terug. “Het is een mooie avond, dus ik dacht dat we misschien een ijsje konden eten?” Ik glimlach. “Ik dacht dat je een drukke week had en niet doordeweeks kon afspreken?” Er klinkt zacht gegrinnik in mijn oor. “Voor een mooie zomeravond met een mooie vrouw maak ik altijd tijd.”

Ik wik en weeg, maar hij weet dat ik geen nee ga zeggen. We spreken af dat hij me om half acht ophaalt. Met een blos op mijn wangen leg ik mijn telefoon op het dressoir. Ik heb nog een uurtje. Zal ik een powernap op de bank doen in de hoop dat ik het vanavond wat langer volhoud of neem ik de tijd om te douchen en iets leuks uit de kast te trekken? We moeten morgenochtend allebei vroeg op. Ik neem de gok dat hij me op tijd weer thuisbrengt en loop naar de badkamer. Ik trek het rolgordijntje omlaag, maar laat een kiertje onderaan open, zodat de ruimte nog steeds door zomerzon wordt verlicht. Ik trek mijn korte spijkerbroek en hemdje uit. Mijn huid voelt plakkerig. Ik reik naar achteren en haak mijn bh los. Een voor een laat ik de bandjes van mijn schouders zakken, maar met gekruiste armen houd ik met mijn handen de cups op hun plaats. Zo is niets te zien. Zo vind ik mezelf mooi. Het is bijna een ritueel geworden om mezelf zo te bekijken voordat ik ga douchen. Van top tot teen. Mijn volle bos haar groeit nota bene in krullen terug. Het is nog lang niet zo lang als eerst, maar het piekt vrolijk en wild alle kanten op. Het staat me leuk, mensen geven me er complimentjes over. Dan dwaalt mijn blik over mijn gezicht. Straks wat mascara en een beetje eyeliner, meer heb ik niet nodig, de sproetjes op mijn neus doen de rest.

Verder omlaag wordt het moeilijker. Zoals ik nu sta, met mijn bovenarmen langs mijn zij en mijn handen die de bh omhooghouden, is er niets aan de hand. Maar dan laat ik met mijn rechterhand de linkercup los en beweeg mijn rechterarm iets omhoog. Als een sneeuwvlok onder een microscoop waaiert een fijn netwerk aan littekenweefsel onder mijn oksel uit. Ik wissel van hand, ondersteun met rechts de rechtercup, en laat de linkercup los. Mijn borst, volledig gaaf en fier. Zo lijkt het alsof ik nog compleet ben, alsof er niets veranderd is, alsof ik nog honderd procent vrouw ben.
“Natuurlijk ben je honderd procent vrouw,” fluister ik tegen mezelf en ik denk terug aan wat Jesper in mijn oor grinnikte.

Ik weet wat ik te zien krijg als ik ook mijn rechterhand laat zakken en mijn bh naast me neerleg. Het is geen gat, maar zo voelt het wel. Het is een vaag glimlachend litteken. De uiteinden van de streep wijzen licht omhoog. Vaak vraag ik me af waarom de arts ze niet omlaag heeft laten gaan, want er is niets grappigs aan, maar vandaag kan ik ertegen dat het litteken me licht uitdagend toelacht.
“Ik ben nog steeds mooi,” fluister ik. Voorzichtig strijk ik met mijn vingertoppen over het litteken en wrijf over het weefsel van de bestralingen. De pijn die ik voel, is niet letterlijk meer, maar de pijn van net na de operatie zit wel in mijn hoofd.

Ik keer mijn ongeschonden rug naar de spiegel toe en zet de douchekraan vol open. Zonder verder na te denken, trek ik mijn slip uit en stap onder de koele straal. Met gesloten ogen geniet ik van het water op mijn gloeiende huid en voor het eerst die dag heb ik het iets aangenamer.
Ik kies een schoon setje uit mijn ondergoedlade en voor de spiegeldeur van mijn kledingkast kleed ik me aan. Zorgvuldig plaats ik de siliconen prothese in de rechtercup. Ik trek mijn olijfgroene zomerjurkje aan en terug in de badkamer gebruik ik behendig het mascaraborsteltje en trek een lijntje zwart langs mijn onderste wimpers. Een schone, frisse ik lacht in de spiegel weer als een complete vrouw naar me terug.

Dan slaat de twijfel toe. Wat denk ik wel? Ik had nooit gedacht dat ik uitgerekend nu, anderhalve maand na de operatie, iemand zou ontmoeten die mijn wereld zo snel zoveel mooier zou kleuren. Ik had het misschien bij één date moeten houden, misschien had ik zelfs helemaal niet op zijn avances in moeten gaan, maar hij geeft me zonder het te weten de energie terug die ik was kwijtgeraakt. Ik beleef de dagen weer intenser en positiever nu hij me appt, belt en wil zien. De opwinding die hij in me veroorzaakt, wist in één seconde mijn vermoeidheid en strijd uit.
We spreken vanavond voor de vierde keer af, wat als hij toch meer wil dan enkel een ijsje eten? Tijdens de tweede date heb ik hem verteld dat ik ziek ben geweest en dat ik herstellende ben. Hij toonde begrip en belde later inderdaad opnieuw om met me af te spreken. Maar toen ik hem over het ziekteproces vertelde en hij opmerkte dat ik gelukkig beide borsten nog had, knikkend naar mijn ogenschijnlijk ongeschonden voorgevel, had ik hem niet tegengesproken en met onzekere stem bevestigd: “Ja, gelukkig wel...”, waarna ik snel op een ander onderwerp was overgestapt.

Jesper staat voor de deur. Hij begroet me met een trage kus op mijn mond. We rijden naar het Veerse Meer en hand in hand lopen we langs de waterkant en kletsen al likkend van ons ijsje over onze dag. We blijven veel langer dan gepland. In de koelte van de ondergaande zon kust hij me zo intens, dat ik zijn gevoelens haast proef. Met elke vezel in mijn lijf voel ik zijn aanwezigheid, voel ik de spanning en verwachting tussen ons broeien. Tegelijkertijd voel ik ook hoe de ongerustheid zich door mijn lichaam verspreidt, maar ik wil niet dat deze avond al stopt. Veel te laat brengt hij me thuis. Hij kent geen aarzeling, stapt ook uit en loopt met me mee naar de voordeur. Met trillende hand draai ik de sleutel om en kijk dan naar hem op. Ik zie mijn verlangen ook in zijn ogen.

Was het bedoeld als een afscheidskus of als meer? Ik heb geen idee, maar we weten allebei van geen ophouden als onze lippen elkaar raken. In zijn armen vergeet ik dat we in de hal staan met de voordeur wagenwijd open. Hij drukt me tegen de muur. Terwijl zijn ene hand in mijn nek ligt, voel ik hoe hij met de andere mijn lichaam verkent. Zijn hand glijdt over mijn schouder en arm naar mijn heup en vervolgens terug naar boven. Zijn duim zoekt de ronding van mijn bh-beugel en dat is het moment dat ik blokkeer. Hij merkt de verandering onmiddellijk. “Sorry, echt sorry...” Ik ontwijk zijn blik. “Wat is er?” Ik kan niet antwoorden. Het is vrij lomp en onbeleefd, maar de paniek is sterker dan het verlangen. Ik duw hem naar buiten. “Sorry,” fluister ik nogmaals, gooi de deur voor zijn neus dicht en vlucht naar boven. Voor de kledingkast ruk ik mijn jurkje uit en beschouw de mooie vrouw die ik eens was. En ooit weer wordt.

- Breng je stem uit op het beste verhaal van schrijfwedstrijd Taboe en maak kans op een cadeaubon van Bol.com. Ga naar www.damespraatjes.nl/taboe om jouw stem uit te brengen. -

Marijke Radings-Aarnhoutse is getrouwd en gelukkig in goede gezondheid. "Dit ik-verhaal gaat dus niet over mij, maar is puur fictief. Mijn hobby’s schrijven en lezen heb ik weten te combineren in mijn beroep: ik ben freelance vertaler en corrector van zakelijk teksten, maar ook van boeken, zowel fictie als non-fictie. In 2018/2019 studeerde ik aan de Schrijversacademie o.l.v. Kathy Mathys en volgde ik de specialisatie “Kinderboeken schrijven” bij Jowi Schmitz."

Pijpenstelen - Lisette van Eerten

Er vallen druppels uit mijn haar op tafel, terwijl ik in mijn tas graai op zoek naar een tissue. Noodgedwongen haal ik luidruchtig mijn neus op als de serveerster plotseling naast me opduikt.
“Een cappuccino, alstublieft,” mompel ik zo’n beetje half tegen het tafelblad en half in mijn tas. Ik voel een druppel hangen en hoop dat ik niet al te onbeleefd lijk. Haar stem klinkt warm als ze zegt: “Komt eraan, hoor.” Ze schuift een volle servettenhouder naar me toe. Ik kijk net genoeg op om haar vrolijke knipoog te zien. Jong en mooi zweeft ze terug naar de keuken.

Een felgekleurde paraplu schuift langs het raam. Twee tellen later stapt Stella binnen. Ze schudt de paraplu achteloos achter zich uit voordat ze de deur dichtdoet. Haar blik straalt het café door.
“Ah, daar ben je. Wat een weer!” Zoals zij het zegt, klinkt het haast feestelijk. De serveerster brengt mijn cappuccino en Stella bestelt een latte. “En twee appelpunten, graag. Met slagroom.” Ze lacht kort naar mij en dan weer nadrukkelijk naar de serveerster, die glimlacht, knikt en zich omdraait.
“Wat een lekkertje,” richt Stella zich tot mij. Mijn blik moet mijn verwarring verraden, want lachend gaat ze verder: “Dat meisje. Die zou ik ook wel met een toefje room erop lusten.” Ik proest mijn eerste slok bijna uit over tafel. Stella lacht hardop. Van haar kruin tot haar tenen, alles aan haar lacht.
“Je blik,” schatert ze, “die blik van jou. Ik wist niet dat ik jou nog kon choqueren. Je kent me toch?”
Ik glimlach. “Ik ken je. Ik ben niet geschokt. Het was gewoon onverwacht.” “Het is wel de eenentwintigste eeuw, hè? Je moet alles verwachten. Altijd. Overal.” Ze leunt wat dichter naar me toe. “Zeker met mij.”

Er loopt een donkere nerf over het tafelblad, met een oog net voorbij het midden. IJverig schuif ik mijn kopje erlangs als de serveerster eraan komt met onze taart. En de servettenhouder een beetje naar links. En ook maar het peper en zout. “Je ziet er goed uit,” begint Stella tegen mij, terwijl ze een hap op haar vorkje prikt. “Lekkere blos heb je.” Ze vertelt over een meisje bij de bioscoop. “Je weet wel. Ze verkoopt popcorn en M&M’s in de pauze. En aan het begin en eind van de film staat ze bij de ingang van de zaal. Zo’n meisje.” Ik probeer me de laatste keer te herinneren dat ik in een bioscoop was en knik. Ik geloof wel dat er iemand bij de ingang van de zaal stond. “Soms blijft ze wat langer staan. In het donker.” Ik weet waar dit verhaal heengaat. De blos kriebelt op mijn wangen. En vaag kriebelt er iets in mijn buik. “En hoe is het met Hans?” vraag ik sullig als ik zie dat Stella op haar horloge kijkt. Een uurtje, constateer ik op de klok, zo voorbijgevlogen. Ik frommel aan een servet. Hans. Waarom vraag ik naar haar echtgenoot? Ik wil juist de warme gezelligheid van Stella’s verhalen vasthouden. “Prima,” lacht ze onverminderd vrolijk. “Hij hoeft niet altijd alles te weten, hè?” Die eeuwige knipoog in haar stem. Ik wil niet dat ze weggaat. “Maar ik moet er nu echt vandoor,” zegt ze. “Leuk je weer even gesproken te hebben. Fijn dat het goed met je gaat.” Ze graait jas, tas en paraplu bij elkaar en zwiert naar buiten. Ze zwaait nog even door het raam, vanonder haar eigen, persoonlijke regenboog. Achter haar zijn de straten grauw. Regen spat op. Fijn dat het goed met me gaat. Fijn, ja. Ik ril als ik een arm in mijn natte jas steek. Zorgvuldig trek ik de rits omhoog en knoop ik alle knopen dicht. “Tot ziens,” groet de serveerster. En ik glimlach naar haar. Welgemeend en oprecht. Zomaar vanzelf. Ik hoop het. Ik hoop het. Tot ziens. Alsjeblieft.

Mijn voetstappen kletsen op de natte stoep. Kts kts. Rustig en regelmatig. Kts kts. Diep in mijn zak vinden mijn vingers mijn huissleutel. Ik ben er bijna. Mijn duim glijdt over de ribbels. Duwt op het puntje. Glijdt terug. Kts Kts. Ribbels. Luister. Voel. Fijn dat het goed met me gaat. Fijn. Het gaat goed. Met mij. Fijn. Ik hoop het. Alsjeblieft. De deur klikt zacht in het slot. De kapstok recht tegenover me. Ik kan dit. Dit moet. Dit hoort er gewoon bij. En het gaat goed met mij. Geen probleem, dus. Alle knopen open, van boven naar beneden. Dan de rits. Netjes ophangen. Ik kan dit. Rustig op de trap gaan zitten. Om mijn schoenen uit te doen. Natuurlijk. Ik heb een gezellige woonkamer, met stoelen om op te zitten. Als het om het zitten gaat. Maar nu moeten die schoenen uit. Ik buig voorover en trek aan de veter. Druppels vallen op mijn hand. Uit mijn haren, zeg ik mezelf. Beestenweer. Maar het zijn tranen. Dat weet ik ook wel. Eén schoen zet ik opzij. Rustig. Dan is het niet meer te stoppen. Ik huil. Ik huil. En ik huil pijpenstelen, ineengedoken onder aan de trap, met één schoen nog aan. Fijn dat het goed met mij gaat. Fijn, fijn, fijn schokken mijn schouders. Zolang ik niemand iets zeg, gaat het goed. Zolang niemand dit ziet, gaat het goed met mij. Fijn.

- Breng je stem uit op het beste verhaal van schrijfwedstrijd Taboe en maak kans op een cadeaubon van Bol.com. Ga naar www.damespraatjes.nl/taboe om jouw stem uit te brengen. -

Lisette van Eerten won ooit een blogwedstrijd van de Margriet en verhaalde een jaar lang over haar avonturen als Manhattanmama, maar woont na enkele jaren in Duitsland, inmiddels in het Vereningd Koninkrijk, met man en drie kinderen. Tegenwoordig is het vooral fictie wat ze schrijft, en dan liefst zo kort mogelijk.

Eddy -
Mabel Nummerdor

“Je hebt geen idee, hoe blij ik jou straks ga maken.”
De combinatie van zijn woorden, zijn melodieuze accent en zijn Braziliaans klinkende achternaam, maakte dat ik niet goed wist waar ik moest kijken. Mijn handen lagen zedig op de plisséstroken van mijn donkergroene feestrok. Vanochtend had ik eerst een joggingbroek aangetrokken, maar een kwartier voordat ik met de tram naar het centrum vertrok, bedacht ik me. Al was het maar heel weinig, er moest en er zou vandaag toch nog iets van mijn eigenwaarde overeind blijven, een slobberige huisbroek zou daar niet bij helpen. Toen ik aan het kleine tafeltje had plaats genomen tegenover een man die eruitzag alsof hij de halfgod van Rio de Janeiro was, dankte ik het universum en de Zara voor mijn kledingwissel.

Geïnteresseerd leunde hij voorover, zijn huid blaakte van de vitamine D, zijn ogen glansden zelfgenoegzaam: “Eerst wil ik je nog wat vragen stellen.”
Ik herpakte mijzelf en keek hem weer recht aan: “Uiteraard, ga je gang.”
Na wat algemene zaken als wat doe je voor werk en wat voor dingen eet je zoal, pauzeerde hij kort. Zijn vragenvuur nam ineens een andere wending: “Heb je regelmatig anale seks?”
Nu was het zijn beurt om naar zijn handen te kijken.

De ellende was tien jaar geleden begonnen toen mijn schoonmoeder me in de laatste dagen van mijn zwangerschap had aangespoord om een flinke wandeling te maken; beweging zou helpen om de weeën op te wekken. Om haar niet teleur te stellen en ook omdat ik het spuug- en spuugzat was om als een drachtige orka door het leven te gaan, rolde ik mijzelf uit een stellage van drieëndertig kussens van de bank. Het was een zonnige dag dat wel, maar de nacht nadat ik thuiskwam van mijn tippel, belandde ik in een gitzwarte kamer van ondragelijke pijn. Heel even dacht ik dat het kind eruit zou vallen, maar de gloeiende poken die in mijn lijf werden geboord, bevonden zich een stuk zuidelijker dan de plek van waaruit mijn baby de wereld moest betreden. Een nacht en een dag gilde ik als een neergeschoten zwijn, toen pas stond ik mijn lief toe een blik te werpen op de oorzaak van mijn lijden. Liefdevol spreidde zijn handen mijn reusachtig moederkont, hij keek recht in mijn bilspleet en begon te vloeken als een woeste zeeman: “Jezus, godverdomme, je hebt echt gigantische aambeien.”

De verloskundige adviseerde me om over te stappen op een dieet van paracetamol, dat deed ik tot onze zoon twee dagen later werd geboren. Mijn ene 'onderkantje' heelde voorspoedig, maar het 'onderkantje' bij mijn staartbeen was een volledig verwoest oorlogsgebied, dat tijden nodig had om weer pijnloos en naar behoren te functioneren. Aambeien, de term is zo bedrieglijk als wat, het klinkt een beetje alsof er een blauwwit gestreept Ikea-kommetje met knalrode zomerkoninkjes op tafel staat. De realiteit is verre van zoet. Het ongemak van spataderen in je anus, want dat zijn het nou eenmaal, is niet alleen ten hemel schreiend pijnlijk (op een schaal van 1 tot 10, een 8,5) het is ook nog eens vies, vermoeiend en vooral mega gênant (op een schaal van 1 tot 10 een 20). Om het gekwetste poepgat wat dragelijker te maken bedacht ik voor mijn kwelgeest een naam: Eddy. 'Aangenaam, Eddy de Aambei.'

Dat klonk in ieder geval nog een beetje sympathiek. Eddy de Aambei bleek na zijn eerste optreden geen eendagsvlieg te zijn. Steeds opnieuw nodigde hij zichzelf als een opdringerige gast weer uit. Concerten, sigaretten, zware verhuisdozen, wit stokbrood en nog twee zwangerschappen, Eddy gedijde er goed op. Zelfs de kraamverzorgsters waren onder de indruk van het postuur van mijn Eddy, één sprak over een olifantenslurf, een ander adviseerde me grappend dat ik- in het bezit van zulke trossen- wel kon overwegen om wijnproducent te worden. Ieder jaar bracht ik dankzij Eddy een paar weken horizontaal, gedrogeerd en knarsetandend door in bed; zwaartekracht was mijn grootste vijand geworden.

Ondanks dat Eddy in mijn vriendenkring, na een jolige introductie een algemene bekende was geworden, duurde het bijna tien jaar voor ik de moed bij elkaar had geraapt om Eddy aan mijn huisarts op te biechten, mijn uitgelubberde aandoening hield mij in een houtgreep van schroom. De aanleiding was een festival waar ik tegen beter weten in, drie uur had staan springen, wat ik moest bekopen met het feit dat Eddy zichzelf enthousiast had vermenigvuldigd. De maat was vol, of ik legde me neer bij een leven, zonder feesten, zonder dansen, zonder lange reizen, zonder sporten of ik ging er iets aan doen. Ik ging er iets aan doen. Dit was om precies te zijn twee weken geleden. Met enige spoed werd ik doorverwezen naar een gespecialiseerde kliniek. Een plek waar artsen 'proctologen' heten, en iedereen in de wachtkamer elkaar vol medelijden en nieuwsgierigheid aan zit te staren. Er lagen nog net geen schapenwollen kleedjes in de veelkleurige kuipstoelen.

Ik hoorde mijzelf verklaren dat er geen haar op mijn hoofd was, die in mijn toestand anale seks zou overwegen. Hij knikte begripvol, of grinnikte hij argwanend?

Dr. Gonçalves was een zachtaardig man, bemoedigend vroeg hij me in een zijwaartse houding op de behandeltafel te gaan liggen, waarna hij haast teder mijn rok omhoogtilde. Op kousenvoeten was zijn assistent aan komen sluipen, geruisloos legde ze het gereedschap op een trolley, waar in chique restaurants de selectie van fijne kazen op wordt gepresenteerd. De dokter kondigde aan dat hij mijn achterste met een inwendige camera ging benaderen en mompelde nog iets over glijmiddel. Ik hield mijn adem in, wilde eigenlijk niet kijken, maar recht voor mij op een gigantisch breedbeeld scherm verscheen Eddy, oog in oog lag ik met het zevenkoppige monster. Ik sloot mijn ogen en wenste tevergeefs dat ik mijzelf naar een andere planeet kon teleporteren of in elk geval dat ik die televisie kon overschakelen naar een andere zender. Dr. Gonçalves was op dreef, met een zwoele stem vol heldenmoed kondigde hij aan, dat hij er met een elastiekjespistool een einde aan zou maken.

De hele situatie had iets weg van een Telenovela, er ontbrak alleen nog wat dramatische trompetmuziek. Het afzien was te overzien en nog geen halfuur later stond ik weer op straat. Het zal de verdoving zijn geweest, maar de pijn was zo goed als verdwenen. Tien jaar lang had ik vastgezeten in een verziekte relatie met die klootzak van een Eddy, te bang en te beschaamd om mij te laten verlossen. Ik zwierde met mijn rok een rondje op het trottoir, het voelde als een heuse Bevrijdingsdag. Dokter Gonçalves, had geen idee hoe blij hij mij had gemaakt.

- Breng je stem uit op het beste verhaal van schrijfwedstrijd Taboe en maak kans op een cadeaubon van Bol.com. Ga naar www.damespraatjes.nl/taboe om jouw stem uit te brengen. -

Mabel Nummerdor woont met haar gezin en labrador in Amsterdam, ze is verzot op hopjesvla en al jarenlang fan van U2. Dit jaar besloot ze haar droom na te jagen en schrijft ze aan haar eerste roman; een autobiografisch verhaal over de zoektocht in Spoorloos naar haar biologische vader. Hiervoor werkte Mabel als trendwatcher en schreef ze, samen met Jeanneke Scholtens, het trendboek: Holy Fuck:op expeditie naar de toekomst van seks.

Taboe -
Marjolein van den Diepstraten

Verslagen zit ze op de bank. Pas nu voelt ze de pijn in haar spieren en ziet ze het bloed op haar handen. Haar hoofd bonkt. Langzaam wordt ze zich bewust van wat er zich het afgelopen uur heeft afgespeeld. De beelden spelen zich keer op keer als een vertraagde film af op haar netvlies. De intense stilte is bijna ondraaglijk. Alle energie lijkt uit haar weg te stromen en dan breekt ze. Tranen biggelen over haar wangen, terwijl haar ademhaling steeds sneller en onregelmatiger wordt. Ze huilt tot ze niet meer kan. In haar achterhoofd is ze steeds bang geweest voor dit moment. Tegelijkertijd had ze niet verwacht hiertoe in staat te zijn. Wanhoop en verdriet nemen alles over. Ze kruipt diep onder een dekentje op de bank, krult zich op in foetushouding en valt uiteindelijk van pure uitputting in een onrustige slaap.

Het was drie jaar geleden dat ze op de sportschool tegenover elkaar op de loopband stonden. Na een paar steelse blikken was er geen houden meer aan: dit was nu liefde op het eerste gezicht. Daarna was het snel gegaan: Samen eten, samen urenlange boswandelingen maken en binnen vier maanden samenwonen. Beiden waren inmiddels de veertig gepasseerd en het voelde alsof ze geen tijd te verliezen hadden. Die eerste maanden waren prachtig, maar ook uitputtend geweest. Soms vraagt ze zich af of het anders was gelopen als ze die eerste periode wat rustiger van stapel waren gelopen.
Na een vliegende start kwamen er langzaamaan wat kleine barstjes in het grote liefdesgeluk. Terwijl zij op alle vlakken enorm ambitieus was, ontpopte hij zich steeds meer als een huismus die na een dag werken niet verder meer kwam dan een wandelingetje van de bank naar de koelkast en vice versa. Waar je in het begin van een relatie alleen de mooie dingen aan je partner ziet, ging zij steeds meer kanten zien waar ze zich aan stoorde. Of erger nog: van walgde.

Achteraf gezien was dit het punt waarop ze openheid had moeten geven. Terwijl haar afkeer groeide, bleef hij haar onverminderd adoreren. Ze kwam er steeds meer achter dat zij de dominante persoon was binnen deze relatie en dat hij iemand was die alles wel best vond. En waar ze hem eerst vooral een slappeling vond omdat hij weinig ruggengraat toonde in discussies, veranderde er ook bij haar langzaamaan iets. Walging maakte geleidelijk plaats voor een superieur gevoel. Op het moment dat zij hem genadeloos afblafte, zag ze hem inkrimpen en klein worden. En hoewel hiermee de gelijkwaardigheid in hun relatie steeds verder verstoord raakte, wond het haar enorm op.

De stap van verbaal naar fysiek geweld bleek slechts een kleine drempel. De eerste keer staat nog in haar geheugen gegrift. Ze hadden net zwijgzaam hun warme maaltijd naar binnen gewerkt toen hij bij het opstaan een onhandige zwaai maakte met zijn been en haar geliefde staande lamp een zwieper gaf. Met een klap viel deze op de grond en het glas brak in tientallen stukken. De woede die ze voelde opkomen, was onbedaarlijk. Ze vloog op hem af en zonder nadenken gaf ze hem een stomp in zijn maag. Met een blik van ongeloof keek hij haar aan en op dat moment realiseerde ze zich wat ze had gedaan. Ze mompelde een excuus en zonder woorden ruimde ze alle troep op. Er werd niet meer over gesproken, maar een grens was overschreden.

Vanaf dat moment ging het van kwaad tot erger. Muziek die te hard stond, een tas die op de verkeerde plaats werd neergelegd, een verkeerde blik... Alles kon aanleiding zijn om de controle te verliezen. Daarbij bleef het niet bij een stomp of een enkele klap. Meerdere malen zaten ze samen op de Eerste Hulp, maar haar verhaal werd altijd als zoete koek geslikt. Die arme man was gewoon wat onhandig, tja... Ze kon het voor zichzelf ook altijd weer goed praten: het was zijn eigen keuze; hij bleef vrijwillig bij haar. Hij kon te allen tijde weggaan, maar kwam altijd weer bij haar terug. Blijkbaar was hij banger voor het onbekende dan voor zijn vaste routine, ook al betekende dat een leven vol geweld. En ook die gedachte kon bij haar weer een woedeaanval uitlokken. Wat een slapjanus was het toch. Een loser. Wie liet zich nu kleineren door zijn eigen vrouw?

Tot dat ene moment. Dat moment waarop ze te ver ging. Juist het feit dat hij uit schaamte nog nooit een woord had gesproken over het huiselijke geweld, gaf haar de ruimte om steeds een stapje verder te gaan. Het was nooit haar intentie geweest blijvende schade te veroorzaken. Het was vaak de woede van het moment die maakte dat ze even haar controle kwijtraakte. Aan de ene kant had ze achteraf altijd spijt, maar aan de andere kant gaf het gevoel van macht haar een kick en werkte het verslavend. Echter, dit keer was anders geweest. Hij was die dag wat vroeger dan normaal thuisgekomen uit zijn werk. Hij was er de persoon niet naar om spontane dingen te doen en je kon er de klok op gelijk zetten dat hij altijd strikt om kwart voor vijf het slot van de deur omdraaide en binnenstapte. Toen hij haar die middag ook nog eens nauwelijks aan durfde te kijken terwijl hij vertelde dat hij die avond bij zijn zus langs zou gaan, wist ze genoeg. Dit was hetgeen waarvoor ze in haar achterhoofd steeds bang was geweest. Ze zou door de mand vallen. Het was pure paniek die haar overmande op het moment dat ze het grootste mes pakte dat in het messenblok op het aanrecht stond. Ze haperde nog even toen ze in zijn ogen keek, waar niks dan doodsangst in te lezen stond. Zou ze dit echt doen? De aarzeling duurde niet langer dan een seconde en daarna haalde ze uit. Met volle kracht, recht in de borst. Hij deed niet eens een poging om het mes te ontwijken. Precies zoals paste bij zijn persoonlijkheid. Een opgever. Geen vechtersmentaliteit. Zonder geluid te maken viel hij op de grond. Vanaf dat moment was het de stilte die alles overnam.

- Breng je stem uit op het beste verhaal van schrijfwedstrijd Taboe en maak kans op een cadeaubon van Bol.com. Ga naar www.damespraatjes.nl/taboe om jouw stem uit te brengen. -

Marjolein van den Diepstraten is werkzaam als diëtist. In haar vrije tijd is ze het liefst bezig met sport: skeeleren, hardlopen, wandelen en trainen in de sportschool. Ook zingt ze in een koor en speelt ze bij een musicalvereniging. Voor haar werk schrijft ze blogs en vindt ze het daarnaast leuk om korte verhalen te schrijven.

Een buikgevoel - Elise Wuyts

Ik was tien toen ik voor het eerst verliefd werd. Lucas was de stoerste jongen van de klas, steeds bereid om mee te gaan in alles wat onze doortrapte kinderbreinen maar konden bedenken. Hij was degene die op treinsporen klom om een voetbal terug te halen en degene die als eerste van de springplank durfde te springen in het koude zwembadwater. Toen hij op een verjaardagsfeestje werd uitgedaagd mij een kus te geven, was dat waarschijnlijk voor hem niet eens zo extreem. Ik daarentegen, trilde van opwinding bij het idee om door een andere jongen gekust te worden. Maar Lucas deed het zonder aarzelen en grinnikte daarna wat schaapachtig naar me. Ik grijnsde terug, hart bonzend en buik een nerveus kluwen. Hoe kon je je tegelijk zo goed en zo slecht voelen?

Ik was veertien toen ik opnieuw mijn hart verloor. Deze keer was hij elf en mijn nieuwe buurjongen. Ook al was Sam een paar jaar jonger, ik voelde me verloren vanaf het moment dat ik hem in al zijn grenzeloze energie in de tuin zag. Hij stond nooit stil, was steeds aan het praten of spelen of rennen. Die hele zomer waren we onafscheidelijk. We speelden tientallen spionnenfilms na, lagen uren in het gras te genieten van de zon, dronken liters cola onder het afkeurend oog van onze ouders. Enkele heerlijke maanden lang was hij alleen van mij. En dan kwam september, waarin hij vriendjes van zijn eigen leeftijd kon maken. Deze keer had ik er zelfs geen kus aan overgehouden.

Ik was achttien toen ik begon te beseffen dat er iets mis was met mij. Onze scoutsgroep had een nieuw lid gekregen. Zijn naam was Adam en hij was tien jaar. Hij had dezelfde lach als Lucas, dezelfde energie als Sam, en ik voelde me weer verloren. Ik maakte mezelf wijs dat dit geen verliefdheid was, maar gewoon hoe mijn verlangen naar een broertje zich manifesteerde. Natuurlijk voelde ik me beschermend tegenover hem, ik was tenslotte zijn scoutsleider. Die rationalisaties hielpen me gedurende de dag, maar brachten weinig rust in bed wanneer ik klaarkwam terwijl ik aan Adams lichaam onder het mijne dacht.

Ik was tweeëntwintig toen iemand me voor het eerst een pedo noemde. De belediging werd al lachend gegeven nadat ik een verhaal had verteld over mijn tijd met Adam bij de scouts. Hij kon niet weten wat die terloopse grap in me losmaakte. Op dat moment drong het pas echt tot me door wat er had kunnen gebeuren, hoe gevaarlijk ik eigenlijk was. Ik had zo gemakkelijk een hand kunnen uitstrekken, gewoon te nemen wat ik begeerde. Wat als ik Adam op die manier geschonden zou hebben? Die ene opmerking was genoeg om de rest van dat feest in de badkamer door te brengen, terwijl ik mijn eerste paniekaanval probeerde te overleven.

Ik was zesentwintig toen ik voor het eerst hulp zocht. Er waren jaren gepasseerd sinds die eerste beangstigende realisatie. Jaren van mezelf voor te houden dat ik er wel zou uitgroeien. Jaren van moed bijeenschrapen en angsten overwinnen. Ik weet nog steeds niet hoe ik toen die woorden heb durven uitspreken tegen deze wildvreemde therapeut. De vrouw bij wie ik terecht kwam had duidelijk ook nog nooit iemand zoals ik in haar spreekkamer gehad. Het enige dat zij wilde was of ik nu eigenlijk jongens had aangerand of niet. Een uur later ging ik weer naar buiten met alleen maar meer onbehagen over de tikkende tijdbom die mijn geaardheid dan blijkbaar toch was.

Ik was dertig toen ik besefte dat ik niet zou genezen. De oorzaak van die onthulling heette Finn en was negen jaar, de zoon van een collega. Het was liefde op het eerste gezicht, en het werd al snel een ware marteling. Hij was mijn laatste gedachte voor ik ging slapen en mijn eerste bij ontwaken. Ik wilde hem aanraken en knuffelen en liefhebben. Ik wilde hem verwennen en overstelpen met aandacht, zoals hij dat verdiende. Maar ik wist ook dat ik dat niet kon doen. Steeds was er die constante angst, die vrees dat ik ooit de controle zou verliezen. Ik had nog nooit seks gehad en op dat moment drong het pas echt tot me door dat ik nooit seks zou kunnen hebben. Toch niet met degenen waar ik echt naar verlangde.

Ik was vierendertig toen ik besloot om er een einde aan te maken. Terwijl ik aan de telefoon hing om verjaardagswensen te ontvangen, kwam het besef tot me. De wereld zou een betere plaats zijn als ik dood was. Alweer een man minder die kinderen pijn kon doen. Alweer een geheim minder dat de harten van mijn familie zou breken. Beter dat ze konden rouwen zonder de waarheid te weten. Maar in al mijn overtuiging had ik toch niet de juiste hoeveelheid pillen gevonden om mijn hart te stoppen. Ik was achtendertig toen ik voor het eerst een gelijkgestemde ontmoette. Op dat moment was ik al enkele jaren in therapie. De zelfmoordpoging had er tenminste voor gezorgd dat ik bij een andere therapeut was terechtgekomen. Iemand die naar me luisterde en me zelfs leek te begrijpen. Via haar kwam ik in contact met andere pedofielen die net als ik in een constante strijd zaten met zichzelf. De man die ik ontmoette viel op meisjes in plaats van jongens, maar verder voelde het alsof ik over mijn eigen jeugd hoorde vertellen. Toen ik ‘s avonds thuiskwam, heb ik een half uur zitten huilen in de hal. Van opluchting of verdriet, dat wist ik niet. Maar erna voelde het alsof er iets fundamenteels veranderd was. Alsof ik dit leven misschien toch zou aankunnen.

Ik was tweeënveertig toen ik mijn eerste relatie kreeg. Hij was jonger dan ik, maar niet zo jong dat we hoofden deden draaien. Het was dan ook niet mijn bedoeling om vervanging te zoeken voor de jongens die ik niet kon krijgen. Zo eenvoudig liet mijn hart zich niet ompraten. In plaats daarvan was hij iemand waar ik op een andere manier van kon houden. Als er iets is dat ik geleerd heb in mijn leven, is het dat er veel soorten liefde bestaan en dat een hart veel plaats heeft. Wat ik voor hem voel had misschien niet dezelfde passie, maar het was wel veilig. Hij is iemand bij wie ik mezelf kan zijn. Van tijd tot tijd zelfs iemand waarmee ik het bed kan delen. Aan hem ben ik dan toch mijn maagdelijkheid verloren, iets waar ik voorheen de hoop al lang voor had opgegeven. Het was een fijne ervaring, maar we herhaalden het niet vaak. Ondanks alle moeite die hij deed, ontbrak er steeds iets voor me.

Ik was zesenveertig toen ik besloot uit de kast te komen tegenover mijn familie. Net als het moment dat ik had besloten mijn eigen leven te nemen, wist ik ook dit plots zeker. Het was tijd om te stoppen met liegen. Ik kon het niet verdragen dat zo’n belangrijk deel van wie ik was stil werd gehouden. Ik vergeet de blik van mijn vriend nooit meer toen ik hem mijn plan meedeelde. Hij wilde me zo graag steunen, maar de angst was van zijn gezicht af te lezen. Hij stond naast me toen ik mijn ouders het hoofd bood en zijn hand aan het fijnknijpen was. Hij stond naast me toen mijn vader me uitschold en mijn moeder begon te huilen. Hij stond naast me toen ze dreigden de politie te bellen. Hij bleef daar staan en kneep terug. Ik heb nooit meer van hem gehouden als in dat moment.

Ik ben vijftig nu en mijn leven is best goed. Gelukkig is niet het woord dat ik zou gebruiken, maar tevreden komt aardig in de buurt. Ik heb een carrière opgebouwd waar ik trots op ben. Ik heb een goed sociaal leven. Mijn familie praat nog met me, al laten ze me niet meer echt in de buurt van de kinderen. Sommige dagen voel ik me intens blij met mijn vriend en denk ik dat het misschien voorbij is, dat ik genezen ben. Andere dagen voel ik me weer even hulpeloos als toen ik vierendertig was. Maar misschien hoort het wel zo. We leven nu eenmaal niet in een permanente roes van gelukzaligheid. Niemand van ons kan ontsnappen aan verdriet of hartzeer. Niemand van ons is immuun voor liefde. Ik heb niet gekozen voor de vorm waarin die liefde komt. Heb ik daarom minder recht op mijn leven?

Sluit je ogen even en denk terug aan je eerste verliefdheid. Stel je het gezicht voor van die ene persoon. Welke oogkleur heeft hij? Wat voor grapjes maakte zij? Jij zal iets heel anders zien dan de volgende lezer. Maar toch voel je je een klein beetje verbonden met die persoon, simpelweg door dat gedeelde gevoel. Ik hoef maar te denken aan die halve grijns van Lucas om opnieuw vlinders in mijn buik te krijgen. Aan wat denk jij?

- Breng je stem uit op het beste verhaal van schrijfwedstrijd Taboe en maak kans op een cadeaubon van Bol.com. Ga naar www.damespraatjes.nl/taboe om jouw stem uit te brengen. -

Elise Wuyts is psychiater in opleiding aan de Universiteit Antwerpen. "Ik schrijf al heel mijn leven, hoewel ik heb gekozen voor een meer praktisch beroep. Taboe is een onderwerp dat me nauw aan het hart ligt omwille van mijn werk met zedendelinquenten. Pedofilie komt meer voor dan we denken, en erover praten is essentieel."

Dilemma - Coba Fokkema

Eva drijft langzaam naar boven vanuit haar droom. Onrustige beelden, flarden geschreeuw en tromgeroffel plakken nog om haar heen als ze zich probeert te oriënteren op de ruimte rondom haar. Haar lichaam is nat van het zweet en ze voelt haar hart nadrukkelijk kloppen. Waar is ze? Dan hoort ze het zachte regelmatige ademhalen naast zich. In het donker herkent ze zijn kledingrek in de hoek van de kamer; het schijnsel van de lantaarnpaal voor het huis valt over zijn blote schouder. Ze kijkt naar Ab zoals hij in diepe slaap naast haar ligt. Ze kent hem al zo lang, maar sinds een paar maanden zijn ze pas samen. Onweerstaanbaar is hij, en zo onvoorstelbaar vertrouwd voelt het, ze houdt van hem. Nu weer slapen, de wekker geeft 03:20 aan. Zacht duwt ze haar billen naar achter en voelt de krulletjes op zijn warme onderbuik. In zijn slaap legt hij zijn arm om haar heen. Maar hoe meer ze hem voelt, hoe meer haar onrust toeneemt. De ene na de andere donkere gedachte klopt bij haar aan als drammerige Jehova's op een rustige zondagochtend.

Het tijdstip van de demonstratie en de locatie waren pas laat aangekondigd via de groepsapp. Zelf had ze die app afgesloten met wachtwoorden en een zelfvernietigingstimer zodat niemand ooit in haar mobiel deze berichten zou kunnen lezen. Direct had ze zich voorgenomen om mee te doen. Zij sprak zich tenminste uit, tegen de grijze middelmatigheid en de eindeloze braafheid. Geen grijs gedoe, maar kleur bekennen. Ergens voor staan zonder concessies. Natuurlijk ze wist ook wel dat dit niet de politieke kleur was waarmee ze op verjaardagen voor de dag zou kunnen komen. Haar vader viste wel eens naar haar stemgedrag, maar ze hield zich steeds keurig op de vlakte. Ook tijdens de lunch met collega's zou ze het onderwerp politiek zeker niet aansnijden. Hoe deden de anderen dat eigenlijk? Zelfs tegen Ab had ze gelogen. Een dagje winkelen met een vriendin in de stad wekte geen argwaan. Hij had haar zelfs afgezet op het station.

De trein zat op deze zaterdagochtend redelijk vol met publiek dat keuvelend en kakelend op weg was. Wat een oppervlakkigheid. Een vreemd gevoel van opwinding bekroop haar toen ze op haar bestemming aankwam en ze de eerste rood-wit-blauwe vlaggen zag. In de zijstraten die op het plein uitkwamen zag ze politie opgesteld en iets verderop de politie te paard. Was dat nou nodig? Ze zou echt niet gaan rellen, ze liep alleen maar mee. Op het plein was de saamhorigheid voelbaar. Het gedreun van trommels in een slepend ritme zorgden voor een goede cadans. Enkele vrienden had ze uitgebreid begroet. Ze zagen er misschien wat heftig uit met hun bomberjacks en zwarte symbolen maar ze waren echt oké. Ze hadden een mening, en kwamen er gelukkig ook voor uit. Kort daarna had de groep zich opgesteld om te vertrekken. De leuzen waren eenduidig net als de half geheven armen in het opzwepende ritme van de trommelaars. Het geschreeuw was toegenomen en ze had mee gejoeld met de anderen. Op de route was een kleine groep tegendemonstranten onverwacht tevoorschijn gekomen. De politie was ineens zichtbaarder geworden en de situatie dreigde te escaleren.

En toen was het gebeurd; in het gedrang en de onrust had ze de fotograaf te laat gezien. Hij richtte zijn camera naar de groep, had zich gefocust, flitste en had haar gevangen in zijn lens. In een onhandige beweging had ze nog geprobeerd zich weg te draaien, maar in de chaos was dat niet gelukt. Ze had niet kunnen voorkomen dat hij haar op de foto zette. Verdomme. De leus was op haar lippen stilgevallen en vanaf dat moment had de onrust zich in haar vastgezet. Ze had er nog zo vooraf over nagedacht en voor de zekerheid haar zwarte, gebreide muts en zonnebril in haar tas gestopt. Hoe had ze die kunnen vergeten! En nu ligt ze hier, 4:00 uur inmiddels ziet ze in rode letters op de wekker. De tentakels van schuldgevoel kruipen zuigend langs haar lichaam omhoog. Een siddering trekt langs haar rug terwijl ze krampachtig rustig probeert te blijven. In haar hoofd reconstrueert ze wanhopig de foto. Gedrang in een drukke straat, politie zichtbaar op de achtergrond en haar vurige bos rode krullen in een solide massa van mannen in zwarte kleding met geschoren schedels en getatoeëerde symbolen. Het doet haar nog het meest denken aan het binnenhalen van een jachttrofee door een primitief volk. Waren er meer vrouwen in zijn vizier geweest? Of had deze fotograaf het op haar gemunt? Hij had haar zelfs nog aangekeken met een tevreden glimlach om zijn mond, of had ze zich dat verbeeld? Morgen staat de foto groot op de voorpagina, ze weet het zeker. Op complimenten van zijn collega's zou hij vast zeggen dat hij 'op het juiste moment op de juiste plek was'. Ze voelt zich misselijk worden.
Voorzichtig kruipt ze uit onder de warme omhelzing en langzaam schuift ze uit bed. Zonder geluid te maken loopt ze naar de badkamer, laat het licht uit en doet een plas. Ze moet nadenken, weg hier. Dan kleedt ze zich aan en loopt op haar sokken in het donker de trap af. Haar handtas staat in de gang en tastend zoekt ze naar pen en papier. Ze voelt tranen achter haar ogen. Op de onderste trede van de trap gaat ze zitten. Wat moet ze schrijven? Moet ze vertellen waar ze is geweest? Dat ze geen enkele paskamer van binnen heeft gezien, maar dat ze zich heeft aangesloten bij een demonstratie voor Volk en Vaderland? Moet ze uitleggen dat ze op het verkeerde moment op de verkeerde plaats was? Dat het toeval was dat ze daar was? Durft ze eerlijk te zijn? Maar de gedachte dat hij morgen als eerste de krant van de mat pakt en de foto ziet, is niet te verdragen. Op haar mobiel ziet ze dat het inmiddels 4:20 uur is. Ze herpakt zich, en schrijft in haar duidelijke handschrift: 'Lieve Abdel, sorry. Eva'. Dan legt ze het papiertje op de mat, trekt de voordeur achter zich dicht en verdwijnt in de nacht.

- Breng je stem uit op het beste verhaal van schrijfwedstrijd Taboe en maak kans op een cadeaubon van Bol.com. Ga naar www.damespraatjes.nl/taboe om jouw stem uit te brengen. -

Coba Fokkema werkt in het dagelijks leven als docent Nederlands op een pabo. Lezen is haar grootste hobby, maar schrijven doet ze ook heel graag. "Taboe is wel een prachtig onderwerp voor een schrijfwedstrijd, de mogelijkheden zijn eindeloos."

Samenwonen: een tweede coming out - Sabine Ganzevoort

“Mam, ik wil je wat vertellen.”
Mijn moeder en ik zitten in een koffietentje, waarvan het interieur opzettelijk zo kitsch is ingericht dat de cirkel weer rond is en we het nu ‘hipster’ mogen noemen. Binnensmonds tenminste. Het is niet hipster om wat hipster is als zodanig te benoemen. Om ons heen zitten mensen van alle genders, midden twintig, met grote, ronde brillen en neuspiercings met een papieren rietje ijskoffie te drinken. Ook zitten er twee oudere echtparen aan de taart. Bij hen doet het concept ‘hipster’ waarschijnlijk geen belletje rinkelen, maar zullen de typemachine in de hoek en bolhoed aan de kapstok vast een gevoel van herkenning en welbehagen hebben gegeven.
Ik schraap m’n keel, maar weet nog niet precies hoe ik het ga zeggen. Ik neem nog maar een slokje muntthee. Mijn moeder kijkt me vragend aan. Ik voel het bloed naar m’n wangen stromen.

“Het is niks ergs ofzo hoor,” zeg ik, ongemakkelijk lachend en meer tegen de groene blaadjes in mijn thee dan tegen haar. Ik kan niet zien met wat voor blik ze me aankijkt. “Het is alleen dat Claudia en ik...” Ik word onderbroken door een stuk worteltaart dat op een roze bordje voor mijn ogen voorbij zoeft, aangestuurd door de hand van het meisje uit de bediening. Ze draagt een zwart jurkje met een wit schort. Ze heeft rode lippenstift op. Ze is knap. “Willen jullie verder nog iets?” vraagt ze, terwijl ze het stuk taart tussen ons in zet en twee vorkjes neerlegt. “Nee, we zijn wel even goed zo. Dank je,” zeg ik. Ze glimlacht naar me, draait zich om en loopt naar het tafeltje naast ons. Mijn moeder pakt een vorkje en breekt het eerste puntje van de taart af. Bij het uitstrekken van haar arm wordt een klein stukje van de grote tattoo zichtbaar die zich nog net onder haar mouw verscholen houdt.
“Je wilde wat zeggen. Over jou en Claudia?” “Ja, klopt,” maar eerst blaas ik nog even in mijn thee, alsof dat een dringendere zaak is. M’n mondhoeken krullen zich weer tot een lach. Niet omdat het grappig is, maar omdat ik het ongemakkelijk en spannend vind. Al is het eigenlijk ook wel weer grappig dat ik precies dit zo eng vind om aan haar te vertellen. Goed, voor de dag ermee. Snel en pijnloos. “Nou, het zit zo. Claudia en ik gaan samenwonen...”

De reden dat ik het zo eng vond om dit aan mijn moeder te vertellen had niets te maken met het feit dat Claudia een vrouw is. Mijn coming out vond alweer bijna tien jaar geleden plaats op de bank voor de tv, waarna mijn ouders vertelden dat ze trots op me waren. Nee, dat lesbisch zijn is voor mijn moeder totaal geen probleem. Het vervolgens alsnog als een saai, burgerlijk stel gaan samenwonen daarentegen mogelijk wel. Altijd op jezelf terug kunnen vallen en voor jezelf kiezen is wat ik, naast dat je spaghetti nooit met een mes mag eten, vanuit huis heb meegekregen. Thuis werd honend gelachen om jonge stellen die binnen de kortste keren een huis hadden gekocht. Met schande werd gepraat over dames die op jonge leeftijd het huishouden verkozen boven een carrière. Daar stond dan weer tegenover dat wanneer ik vroeger na schooltijd bij vriendinnetjes bleef spelen, hun moeders mij nieuwsgierig vroegen of het dan mijn vader was die de was deed, of hij kon strijken en of hij - het moet niet gekker worden - kon koken. Nadat ik dat beaamde ontving hij altijd veel lof, gepaard met een 'zo gaat dat hier niet hoor' of een als Dennis dat nou ook eens van jouw vader kon leren. Op zulke momenten wist ik, vooral verbaasd door hun verbazing, weinig terug te zeggen.
Mijn moeder, die naast haar succesvolle carrière een metalband is begonnen en nu ook nog eens een podcast over die band maakt, heeft mij en mijn zusje altijd gestimuleerd om onze dromen tot een realiteit te transformeren. Maar zodra die dromen te burgerlijk en braaf werden, verkocht ze een duidelijke nee. "Nee, dat wil jij niet," Dat is niks voor jou," zei ze toen ik vertelde dat mijn ex en ik erover nadachten om te gaan samenwonen in Amersfoort. Nu wil het zo dat ik toen pas 19 was, niks in Amersfoort te zoeken had behalve dat mijn ex daar in de buurt woonde, maar toch. "Nee, dat gaat niet gebeuren," zei mijn moeder toen mijn zusje vertelde dat haar vriend had voorgesteld om samen naar woningen in Woerden te kijken en het bruisende centrum van Utrecht achter te laten. "Ik zei ook niet dat ik het meteen ging doen hoor," was het antwoord van zowel mijn zusje als van mij, met rode wangen van ofwel schaamte, dan wel de metaforische klap in het gezicht. Wat het angstzweet in dit geval bij mij deed opwellen, is dat ik deze keer wel zeker weet dat ik dit wil – en ook echt ga doen; samenwonen met Claudia. Ik ga het doen, ook al zegt mijn moeder dat ze het er niet mee eens is. Denk ik...

Het is lastig.

Je wilt toch dat je moeder achter elke stap staat die je zet. Je gaat er toch vanuit dat je moeder soms nog beter weet wat je wil dan jij zelf. Als ze dan zegt dat wat je gaat doen geen goed idee is, slaat de twijfel toch toe. Dat haat ik. Waarom hecht ik zoveel waarde aan de mening van mijn moeder? Alsof zij een almachtige is die precies weet hoe de toekomst zal verlopen. Alsof zij Claudia beter kent dan ik. Waar is mijn weerbarstige, rebellerende, innerlijke puber gebleven? Daarnaast woonde mijn moeder al voor het eerst samen toen ze jonger was dan ik, dus is het toch een gevalletje 'de pot verwijt de ketel ...'Technisch gezien verwijt de ketel de pot, maar goed. Toch wint de logica niet van het gevoel wanneer ik zoek naar de goedkeuring van mijn moeder; mijn feministische, getatoeëerde, metal-erende, elektrisch gitaar spelende, carrièregerichte moeder.

Waarom denken we eigenlijk dat feministisch zijn inhoudt dat je altijd alleen jezelf op nummer één zet en je niet mag settelen in een relatie? Sinds vrouwen de keuze hebben om niet te trouwen, om te scheiden, om te werken in plaats van thuis te blijven en om voor zichzelf te kiezen heerst er een taboe wanneer ze toch zichzelf opzijzetten, ze compromissen sluiten, ze thuisblijven voor de kinderen, hun partners vergeven voor gemaakte fouten. Maar in hoeverre is het nog een keuze, als een van de twee opties wordt uitgesloten door het taboe dat erop rust. Zijn we dan niet ons doel voorbijgeschoten? Feminisme betekent dat je streeft naar het hebben van een eigen keuze en het behouden van gelijkwaardigheid ongeacht welke keuze je maakt, ook wanneer die keuze is om burgerlijk te settelen. Wanneer we niet meer mogen kiezen voor een relatie, zitten we bijna net zo vast als wanneer je niet voor jezelf mag kiezen. We zijn geheel aan de andere kant van het spectrum beland als dat inderdaad de werkelijkheid is.

In het hipstercafeetje vroeg ik mij af in hoeverre ik nu gevaar liep om aan de schandpaal genageld te worden door mijn eigen moeder en of de aanwezigheid van het millenial-publiek als ooggetuigen hier nu juist in mijn voordeel of nadeel zou werken. “O”, zegt mijn moeder. Het is geen teleurgestelde, omlaag hangende ‘O’, maar ook geen opgewekte, opkrullende ‘O’. Het is gewoon een niets uitsluitende ‘O’, die slechts constateert dat ze mijn woorden haar oren bereikt hebben. “En hoe hebben jullie dat zo besloten?” vervolgt ze. Stamelend vertel ik hoe Claudia en ik eigenlijk al maanden zo’n zes dagen in de week bij elkaar waren. Hoe we allebei lange tijd tegen elkaar gezegd hadden geen types te zijn die voor hun dertigste wilden samenwonen, dat we er niets in zagen om ons leven zo om een ander heen in te richten, dat we waarde hechten aan onze eigen ruimte. Hoe we na de zomer aan elkaar toegaven het toch heel fijn te vinden om elke dag met elkaar te beginnen, hoe we erachter kwamen dat we toch niet zo onafhankelijk waren als we dachten. Of eigenlijk nog erger, dat we dat wel waren, maar niet meer wilden. Hoewel ik tijdens mijn verhaal meer gefocust ben op de gelaatsuitdrukking van mijn moeder dan op mijn eigen verhaal, hoor ik mijn eigen woorden. Het is net een tweede coming out. Eerst kwam de zelfacceptatie en nu zoek ik de acceptatie van mijn omgeving. Te gek voor woorden. In mijn moeders gezicht zie ik dat zij tot dezelfde conclusie komt. Ze glimlacht. “Ik ben blij voor jullie.” Ik voel de spanning van me afglijden. “Als je maar wel zorgt dat die grote poster van je een goede plek in de woonkamer krijgt!”

-- Breng je stem uit op het beste verhaal van schrijfwedstrijd Taboe en maak kans op een cadeaubon van Bol.com. Ga naar www.damespraatjes.nl/taboe om jouw stem uit te brengen. -

Sabine Ganzevoort is woonachtig in het mooie centrum van Utrecht en is net begonnen aan haar “volwassen” leven. "Na de zomer ben ik begonnen als docent Engels op een middelbare school, een fijne baan waar elke dag weer nieuwe verhalen uit te putten zijn, en ik woon sinds kort samen. Daarnaast zoek ik met vrienden ook nog graag het minder volwassen leven op om het leven mooi in balans te houden."

Dankwoord

Wij willen alle personen die betrokken waren bij de totstandkoming van dit boek heel hartelijk bedanken. In het bijzonder willen wij naar de deelnemers aan de schrijfwedstrijd, Sabrina Verbeek van Uitgeverij De Fontein en Schrijven Online onze waardering uitspreken. Met ieder van jullie hebben wij zeer prettig samengewerkt. Dank!